

РЕШЕНИЕ

№ 32862

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 02.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8415** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на С. С. с ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Б., [дата на раждане], чрез адв. В. П. - САК против Решение № 4141/15.07.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ ѝ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.
В жалбата се твърди, че решението е нищожно като издадено в противоречие с влязло в сила решение на съда, алтернативно е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Според жалбоподателката, обжалвания акт е бланкетен и не съдържа анализ на елементите от рисковия профил на лицето търсещо международна закрила. Изложени са доводи, че в Б. общественото приемане на самотните жени и майки е слабо и те се сблъскват със социална стигма поради консервативните нагласи. Твърди се, че в страната са налице големи проблеми с общественото приемане на такива жени и да се живее там без мъжка подкрепа е почти невъзможно. Моли съда да обяви за нищожно или евентуално да отмени решението на председателя на ДАБ- МС.
Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Излага съображения в проведеното съдебно заседание, че административния акт е правилен и законосъобразен, издаден е в съответствие с административнопроизводствените правила и материалния закон. Моли съда да отхвърли жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

За първи път С. С. е подала молба с вх. № 448 от 13.09.2023 г. до ДАБ-МС, РПЦ – [населено място]. С решение № УПБ-18/02.10.2023 г., интервюиращ орган на ДАБ е отхвърлил молбата за международна закрила. На 30.10.2023 г. решението е връчено и обжалвано по-късно пред АС Сливен и с Решение № 384/30.11.2023 г. на съда е отхвърлена жалбата на молителката като същото влиза в сила и не подлежи на касация, тъй като молбата за международна закрила е разгледана по реда на чл. 70, ал. 1 ЗУБ. Чужденката подава последваща молба по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗУБ. С решение на ДАБ-МС, РПЦ – [населено място], последващата молба не е допусната до разглеждане по същество. Решението е обжалвано пред АС-Сливен и с Решение № 525 от 12.03.2024 г. на съда се отменя решението на интервюиращия орган и се връща преписката за произнасяне по същество на административния орган.

Подадената последваща молба за предоставяне на международна закрила е регистрирана на 17.04.2024 г. в ДАБ при МС и на същата дата по преписката е приложен протокол от проведено интервю с рег. № УП3617/17.04.2024 г., в който чужденката отказва да говори, защото не се чувства физически и психически подготвена. С докладна записка с вх. № Б-77/17.04.2024 г. производството на С. С. е прехвърлено в РПЦ – [населено място] по молба на нейния адвокат.

Проведено е второ интервю с Рег. № УП7962/27.04.2023 г., в което лицето търсецо международна закрила сочи, че през 2023 г. се е развела с мъжа си, заради физически и психически тормоз, но в родината ѝ развода не се приемал нормално от хората. Твърди, че в Б. има проблеми с мъжа си, семейството си и финансови, заявява че не е била арестувана до момента. Посочва, че няма как да се върне да живее в Б., тъй като е разведена и семейството и обществото няма да я приемат добре. С писмо от ДАНС рег. № УП 3617 от 28.07.2025 г. се изказва позиция, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в РБ на лицето.

Със становище рег. № УП 3617 от 29.04.2025 г. на гл. експерт В. А.-П. в РПЦ-С. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на С. С..

С оспореното в настоящото производство Решение № 4141/15.07.2025 г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на С. С.. След като е обсъдил противоречията в представената бежанска история, административният орган от изявленията на чужденката, е направил извод, че причината за напускането на страната е намирането на по-добър живот, а не търсената закрила. Заключил е, че при установените факти и обстоятелства за С. С. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Счита, че изявленията на лицето търсецо закрила не съдържат информация за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 - 6 от ЗУБ във вр. с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. С оглед на заявената от нея бежанска история е направил извод, че в конкретния случай не се установяват опасения за сигурността на живота на молителката в Б., които да са относими към признаване ѝ на качеството на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че същата е противоречива и нелогична, поради което се приема за недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила. Приел е, че не са налице каквито и да било дискриминационни мерки нарушаващи правото на живот на кандидатката в родината ѝ, едновременно с това тя не сочи други релевантни причини, които могат да обосноват опасенията

й от преследване. В оспорваното решение председателят на ДАБ посочва, че приложените копия на документи не могат да се кредитират с достатъчна степен на доверие и не убеждават, че за лицето търсещо международна закрила съществува реална опасност за живота ѝ. Органът е заключил, че за търсещата международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочила член от семейството ѝ да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Разгледани са хипотезите на чл. 9, ал. 1, 3 и 8 от ЗУБ. По всички тях административният орган е приел, че искането за предоставяне на хуманитарен статут се явява неоснователно.

Като част от административната преписка е представена справка, изготвени от дирекция "Международна дейност" на ДАБ- МС относно актуалната обществено-политическа обстановка в Б. с вх. № МД-02-55 от 24.01.2025 г.

В хода на съдебното обжалване от ответника е представена допълнително справка, изготвена от дирекция "Международна дейност" на ДАБ- МС, с вх. № МД-02-333/13.06.2025 г. относно актуалната обществено-политическа обстановка в Б.. Също така е предоставено Решение № ВР-11/21.06.2024 г., с което на лицето търсещо международна закрила се разрешава да се настани на адрес [населено място], ул. „А. I“ №38, за който адрес С. С. е предоставила договор за наем.

От Върховния комисариат за бежанците при Организацията на обединените нации (ВКБООН) е получено писмено становище, в което са изложени съображения за домашното насилие, основано на пола. Сочи се, че насилието основано на пола е признато от съдилищата като потенциално равносилно на изтезания или жестоко, нечовешко или унижително отношение, и потенциално възпрепятстващо или отменящо упражняването на правата от жените, включително и правото на живот. Посочена е практика на ЕСПЧ.

При така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Административният акт е издаден в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е информирана писмено на разбираем за нея език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дала съгласието си, заявила е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто и е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от нея език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола и е преведен на разбираем от нея бенгалски език, удостоверила е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като ѝ е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е била ограничена да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на

административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявленията от жалбоподателката обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в Б., която се явява страната по произход за търсещата закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателката, че същата е обект на преследване в Б. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската ѝ история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В проведените интервюта със С. С. е видно, че същата не е обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е имала проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. От бежанската ѝ история става ясно, че е напуснал Б. поради раздяла с половинката си. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради расата, религията, националността, принадлежността към определена социална група или поради политическото мнение и/или убеждение на чужденката, поради което липсват законови основания да бъде предоставен статут на бежанец на същата.

Противоречията в изложената от жалбоподателката бежанска история в двете интервюта са подробно обсъдени от председателя на ДАБ-МС в обжалваното решение, където се сочи, че в първото интервю жалбоподателката е подала молба за развод и е била заплашена от родителите на мъжа си, а при второто твърди, че тя не е искала развод, а съпругът ѝ, който е завел и наказателно дело срещу нея, което все още тече. Видно от противоречията в детайлите, отсъствието на каквито и да било надеждни доказателства подкрепящи твърденията за реални заплахи за живота, различните мотиви, които излага за исканата закрила е направено правилно заключение, че цялата бежанска история на молителката е нелогична, противоречива и недостоверна. Оттук се налага и извода, че в конкретния случай лицето не се нуждае от международна закрила по смисъла на ЗУБ, а по-скоро е икономически мигрант.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на С. С. статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В разглеждания случай жалбоподателката е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъдена на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Б. на директора на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека.

В случая се установява от представените справки, че Република Б. е сигурна страна по списъка на сигурните страни на произход и на Списък на трети сигурни страни по отношение на търсещите закрила, съгласно Решение № 247 от 03.04.2024 г. Ситуацията в страната все пак е сложна и променлива, но общата обстановка там не дава основание да се приеме, че по отношение на молителката е налице страх от преследване. Не е установено спрямо нея да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането ѝ. В производството пред административния орган не се установява спрямо заявителката да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, тя би била изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на

международна закрила.

От изложеното в справките следва, че не са налице данни ситуацията в Б. да сочи за наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т. е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Република Б., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). В самото решение на ДАБ също има изложени доводи в насока специфичното положение на жалбоподателката и нейните основни цели с подаването на молба за търсене на международна закрила. Тези изводи не се опровергават в проведеното съдебно производство. Въпреки, че С. С. се е опитала да направи опит да представи значими за ЗУБ мотиви за предоставяне на международна закрила, а именно развода със съпруга ѝ и опасност за живота ѝ, то тези твърдения правилно са приети от административния орган за изцяло недоказани на фона на цялата представена бежанска история. ДАБ правилно приема, че с голяма степен на вероятност лицето използва процедурата по предоставяне на международна закрила, за да може да узакони престоя си в Република България, без реално да има нужда от международна закрила.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал. 1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал. 1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждата гражданка не е била принудена да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата ѝ или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателката в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателката няма да застраши нейния живот и здраве и няма да я постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. с ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Б., [дата на раждане] , чрез адв. В. П. -

САК против Решение № 4141/15.07.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС),
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: